

♪ TITELSONG ¹
(Los te beluisteren)

1. *Siliah*

Met een diepe zucht knipt Siliah Eloïsa Bertrand de laatste draad van haar naaiwerk door. Voorzichtig legt ze de broek op haar werktafel en leunt met gesloten ogen tegen de leuning. Hoewel de deur op een kier staat en het geroezemoes vanaf de stoffige hoofdstraat van Severnum duidelijk hoorbaar is, drukt de eenzame stilte als een molensteen op haar schouders. De kleermakerij gaat het niet redden. Hoe hard ze ook haar best doet. Zeker niet nu Jerome Didier, dorpshoofd van Severnum, de toegangspoort hermetisch heeft afgesloten. Sindsdien zijn er bijna geen nieuwe opdrachten binnengekomen. De kleermakerij van de familie Bertrand draait juist op de koopmannen en troubadours die hun kleding laten herstellen. Zonder die opbrengsten gaan Siliah en haar broer Lionèl de winkel absoluut verliezen. Zeker nu ze er alleen voor staan. Met een hoofd vol zorgen staat Siliah op, loopt naar de openstaande deur en blijft tegen de houten deurpost staan. De bescheiden kleermakerij ligt pal aan de hoofdstraat van het dorp. Haar vader heeft deze plek bewust uitgekozen. Reizigers kunnen de kleermakerij altijd zonder problemen vinden. Gefrustreerd duwt ze een

¹ ♪ *Zayde Wolf* ft. *Ruelle: Walk Through the Fire*

losgevallede rode krul terug in haar dikke vlecht en slaat haar armen over elkaar. Vader zou weten wat ze moesten doen, maar hij en moeder zijn er niet meer. Zij en Lionèl zijn op zichzelf aangewezen. Het is pompen of verzuipen. Een andere keuze is er niet. Haar sombere gedachten worden ruw verstoord door de stem van haar broer die hijgend en met een rood aangelopen gezicht in de deuropening verschijnt.

“Sil, je moet meekomen! Jerome Didier staat op het plateau. Men zegt dat het om Fleur gaat.”

Bij het horen van Fleurettes naam trekt Siliah de deur van de kleermakerij dicht en rent achter Lionèl aan. Niet Fleurette. Laat het alsjeblieft niet Fleurette zijn. Op het dorpsplein is het dorps­hoofd inderdaad het sprekers­plateau opgeklommen. Rechts van het platform staan Fleurettes ouders. De smid houdt zijn huilende vrouw snikkend in zijn armen. Bij het zien van hun ontroostbare verdriet voelt Siliah de tranen in haar ogen opwellen. Nog geen maan geleden stond ze daar zelf. Toen was zij degene die in de armen van haar gelijkgeboren broer haar tranen niet kon bedwingen. Nu treft het lot Fleurette, haar beste en enige vriendin. Gefrustreerd slikt ze haar tranen weg en balt haar vuisten. Er is niets veranderd. Ondanks de loze beloftes van de dorpsraad en de lege woorden van Jerome Didier zijn hun ouders nog altijd niet gevonden. Van de ene op de andere dag werd het stil in de kleermakerij. Simeon en Celeste Bertrand lijken van de aardbodem verdwenen te zijn. Wachters van Severnum hebben geen spoortje van hen teruggevonden en het dorps­hoofd doet niets. Sterker nog, hij maant de massaal toegestroomde dorpingen met zijn tenenkrommend stem tot stilte.

“Dorpsgenoten. Het spijt me te moeten meedelen dat Fleurette, dochter van Felix, na een bezoek aan de Sever niet is teruggekeerd naar de smederij. Na een zoektocht bij de rivier hebben onze wachters alleen haar omslagdoek teruggevonden.”

“Dit is al de zoveelste keer!” schalt een stem over het plein.

“Inderdaad!” vult Lionèl woedend aan. “Wanneer gaan jullie eindelijk iets doen?”

Onderaan het platform kijken de wachters van Severnum onrustig om zich heen. Dit is de zesde keer dat er iemand verdwijnt, een ongekend aantal voor een klein dorp als Severnum. Siliah gaat op haar tenen staan en ziet naast het platform Parcyval, zoon van Jerome Didier en aanvoerder van de wachters, staan.

“Parcy maakt zich zorgen,” fluistert ze tegen haar broer.

“Natuurlijk doet hij dat,” bromt Lionèl en veegt een rossige pluk haar uit zijn gezicht. “Als dit zo doorgaat houden we geen Severijn over. De dorpsraad moet de hulp inroepen van Amarénia of Othana. De noorderlingen hebben betere spoorzoekers dan wij en kennen de dichte bossen over de brug op hun duimpje. Wij zitten hier te wachten tot het moment dat ons slappe dorpshoofd eindelijk toegeeft dat hij de situatie niet langer onder controle heeft.”

De felheid in zijn stem ontgaat Siliah niet. Sinds de verdwijning van hun ouders is Lionèl veranderd. Waar hij zich eerder met hart en ziel inzette voor de kleermakerij, is hij nu afwezig en snel gepikeerd.

“Denk je dat ze nog leven?” vraagt ze zacht.

Furieus kijkt Lionèl opzij. Zijn ogen staan vol verontwaardiging.

“Waag het niet zo te denken. Ze leven nog. Dat moeten we blijven geloven!”

“Ik ben gewoon realistisch,” fluistert Siliah terug. “Het begon met vader en moeder. Toen volgden Alina en Yvette. Daarna Jenna, de dochter van de poortwachter en nu Fleurette. Wat als ik de volgende ben?”

“Dat nooit,” antwoordt haar broer gedecideerd. “Parcy, jij en ik hebben een vriendschaps-pact gesloten. We zijn gelijken en zullen elkaar altijd beschermen.”

Siliah schudt verwoed haar hoofd.